

"Alternatieven" in Nieuwe Rotterdamse Courant (30 januari 1963)

Source: Nieuwe Rotterdamse Courant. 30.01.1963. Rotterdam. "Alternatieven".

Copyright: (c) NRC Handelsblad
Nieuwe Rotterdamse Courant, 1971

URL:

http://www.cvce.eu/obj/alternatieven_in_nieuwe_rotterdamse_courant_30_januari_1963-nl-9d264821-2fof-423a-9732-0d1a8471cba6.html

Date de dernière mise à jour: 19/10/2023

Alternatieven

De Gaulles veto heeft Engeland tot diepe teleurstelling van Frankrijks vijf partners de toegang tot de E.E.G. versperd. Dat over misschien zes, negen of twaalf maanden Engeland zo “rijp” zal zijn voor een hervatting van de onderhandelingen, zoals Couve de Murville nog heeft opgemerkt, is larie, zoals zoveel larie was uit Franse mond sinds 14 januari.

Wanneer het juist is dat de overeenkomst van de Bahama-eilanden over de multilaterale kernmacht van de N.A.V.O. voor de Gaulle de doorslag heeft gegeven, dan zal Engeland over een jaar nog steeds hetzelfde Trojaanse paard zijn als nu.

Maar wat zijn de gevolgen en vooruitzichten van de nu geschapen situatie? Voor de landen van de E.E.G. wordt het gevaar groter dat de protectionistische inslag van de gemeenschap sterker zal worden. Voor de kleinere landen zal dat vooral betekenen een nog toenemende Franse (en in dat kielzog Duitse) invloed op de bepaling van de economische politiek en de handelspolitiek. De kansen op een gunstig gebruik van president Kennedy's nieuwe bevoegdheden ter verlaging van de tarieven lijken verminderd.

Politiek gezien heeft de Gaulle een ronde gewonnen, maar de andere landen van de E.E.G. mogen niet vergeten dat de zes landen van de E.E.G. nog lid zijn van andere organisaties, waarin Frankrijk aanzienlijk zwakker staat. De politieke organisatie van de Zes is gelukkig nog niet begonnen en de volstreekte weigering in te gaan op enig initiatief dat de verwezenlijking van de Gaulles conceptie (zie ook De Toestand van maandag) nader zou brengen, zou het gevaar van deze conceptie aanzienlijk verkleinen.

Het kernpunt in deze kwestie is de Duitse houding. Adenauers geloof met middelen van de vorige eeuw een levenswerk voltooid te hebben, heeft de Gaulles positie wel versterkt. Of de Duitse diplomatie voldoende karakter zal tonen om de volledige consequenties te trekken uit het eenstemmige oordeel van het Duitse kabinet, dat Englands toetreding economisch en politiek noodzakelijk is, blijft een open vraag.

Europese politiek is in belangrijke mate militaire politiek en enig afwijken van het houvast dat de N.A.V.O. nu al zoveel jaren biedt, zou levensgevaarlijk zijn. In de N.A.V.O. is voldoende tegenwicht tegen de Franse strevingen te vinden. In de N.A.V.O. kan men de kracht vinden Frankrijk te isoleren (veel medewerking biedt het toch al niet) en de eigen weg te gaan. In de N.A.V.O. blijft de nauwe samenwerking met Engeland en Amerika gewaarborgd en is de Franse obstructie van geringe betekenis.

Pas enkele jaren zijn Engeland eindelijk de ogen geopend dat het een Europees land is en niet meer een wereldmacht. Het is, te laat, bereid daar de consequenties uit te trekken. De onjuiste politieke keuze van de jaren vijftig wordt nu gestraft met de mislukking van Brussel.

Het is vernederend buiten te moeten wachten op de dood van de Gaulle. Maar heeft de Gaulle wellicht al niet een traditie geschapen voor zijn opvolgers?

Politiek gezien hoeft echter niet alles verloren te zijn. Een initiatief voor systematische nauwe politieke consultatie van Engeland met de Vijf zou de politieke schade kunnen beperken. Zij zou niet de waarde hebben van een lidmaatschap van de E.E.G., maar zou, bij een juiste Britse houding wel de betrokkenheid van Engeland bij Europa kunnen accentueren. Plannen om de Westeuropese unie in te schakelen zijn onjuist omdat Frankrijk daar zijn storende rol kan spelen.

Een serieuzer Engelse aandacht voor het Engelse Rijnleger in Duitsland zou het militaire aspect van Englands betrokkenheid bij Europa kunnen accentueren. De kracht en de geloofwaardigheid van Englands stem zouden daardoor toenemen.

Economisch gezien is de E.E.G. voor Engeland de beste oplossing. De mogelijkheden het Gemenebest of de Europese vrijhandelszone (E.V.Z.) als alternatieven worden over het algemeen niet zo hoog aangeslagen. De vrees voor de Europese tariefmuur heeft, naast politieke motieven, Engeland tot het toetredingsverzoek gebracht. Maar daarnaast leefde de gedachte, dat het economische dynamisme van Europa als katalysator

zou kunnen dienen voor de krachten van vernieuwing in Englands economie door de toelating van frisse concurrentiewinden.

Het werk dat in dit opzicht als lid van de E.E.G. verzet zou moeten worden, kan zeker geen uitstel lijden nu Engeland door Frankrijk buiten blijft gesloten. Dat is niet alleen noodzakelijk om de concurrentiepositie in de wereld en in Europa te versterken, maar ook om een ontwikkeling te bevorderen, die te zijner tijd een toetreding van Engeland gemakkelijker te maken.

Want zowel voor Engeland als voor de Vijf moet de toetreding van Engeland het primaire doel blijven.